Τενεσσή Ουίλλιαμς, *Ο γυάλινος κόσμος*
Θέατρο «Μεταξουργείο»

Ο *Γυάλινος κόσμος* είναι από τα έργα σύμβολα της παγκόσμιας δραματουργίας του εικοστού αιώνα, καθώς η υπερεκτίμηση της φασματώδους ψυχοδραματικής ανάπτυξης χαρακτήρων με την οποία το προικίζει ο Ουΐλλιαμς υπερβαίνει το κατά βάσιν ηθογραφικό πλαίσιο που αποτυπώνει χαίνοντα τραύματα της Αμερικής των απωλολότων. Η αντιμετώπισή του ως έργου «κλασικού» είναι συζητήσιμη, ενώ η αδιαμφισβήτητη δύναμη των πορτραίτων που φιλοτέχνησε ο συγγραφέας θεμελιώνει μια σύγχρονη πινακοθήκη μορφών σ'ένα χώρο έξω από το μεγάλο μύθο, που δεν είναι μόνο η Αμερική, αλλά πιθανότατα πλέον όλος ο σύγχρονος κόσμος.

Το ιψενικό ζωτικό ψεύδος παίρνει στον Ουΐλλιαμς χαρακτήρα νευρώσεως και τα πρόσωπα του *Γυάλινου κόσμου* συνδιαλέγονται πολύ περισσότερο με εαυτά παρά οδηγούν την πλοκή με τις μεταξύ τους σχέσεις. Όλα τα μέλη της οικογένειας Ουίνγκφιλντ πάσχουν από ιδιότυπο αυτισμό, καθώς η φυγή τους από την πραγματικότητα είναι προαποφασισμένη και η θεραπεία της ασθένειάς τους δεν είναι παρά μια ολοένα νέα φυγή.

Η παράσταση που σκηνοθέτησε ο Nebojsa Bradic, στο Θέατρο «Μεταξουργείο», αναδεικνύει χαρακτήρες, μεταθέτοντας το ηθογραφικό πλαίσιο σε μια αρκούντως «ελληνοποιημένη», νόμιμη εκδοχή. Επίκεντρό της αποτελεί βεβαίως η ανάπτυξη του ρόλου της Αμάντα από την Άννα Βαγενά, που έδωσε με ενάργεια και εσωτερική πληρότητα ένα αδηφάγο καταπιεστικό τέρας, μιαν ελληνίδα(;) μάνα, ευνουχιστική, υπερφίαλη, εγωκεντρική και θυσιαζόμενη στα ίδια της τα μάτια, μια γυναίκα που λατρεύει τα κλωσσόπουλά της εξ ου και τα τσακίζει ανελέητα, χωρίς όμως να εξισορροπεί πάντοτε στο ίδιο επίπεδο το ταξίδι στο παρελθόν που αποτελεί το άλλο πόδι του ρόλου. Η Γιασεμί Κηλαηδόνη έδειξε αξιοσημείωτα προσόντα στη Λώρα. Εύθραστη σαν το γυάλινο μονόκερω, αλλά αρκετά γήινη, πραγματική τόσο που να θυμίζει τις ανεκπλήρωτες ανάγκες της ζωής, δόμησε το χαρακτήρα με εσωτερικά μέσα και χωρίς ενζενίστικους ακκισμούς. Ο Αλμπέρτο Φάις επωμίστηκε σωστά τον Τομ-Αφηγητή και κράτησε το μέτρο μεταξύ συναισθηματισμού και πλήρους ασυνειδησίας, ενώ ο Γιώργος Χρυσοστόμου προίκισε τον Τζιμ με την καλή πρόθεση που τον κάνει καταλύτη και όχι τον γραφικό «κακό» του έργου.

Ρέουσα και αποτελεσματική η μετάφραση του Ερρίκου Μπελιέ, με άρωμα εποχής - όχι εντελώς εναρμονισμένο με τη γραμμή της παράστασης- τα κοστούμια του Κώστα Βελινόπουλου, σωστά ενταγμένα τα μουσικά μοτίβα του Λουκιανού Κηλαηδόνη, αλλά η νεότευκτη σκηνογραφική του επίδοση προσπαθούσε να επιβληθεί μ'έναν τρόπο που, αντί να δημιουργεί πνιγηρή αίσθηση στο χώρο δράσης, την μετέθετε στον θεατή, στον οποίο επιπλέον επέβαλλε έναν παλιομοδίτικο ηδονοβλεπτικό ρόλο.